

[Valdemar Sørensen.]

ikke forstaa, at der kan fremkomme Tilfælde, hvor Børn født af danske Forældre, der har mistet deres Erhverv i Udlandet, ikke kan faa Opholdstilladelse i det Land, der egentlig er deres Fædreland. Det er den Slags Ting, som jeg vil bede om, at man ved Administrationen vil se meget omhyggeligt paa, for det er saadanne Forhold, der falder den store Befolkning i Øjnene.

Og saa endelig een Ting til, en ganske praktisk Henviſning til en anden Lovgivning, som jeg synes paa en lidt vanskelig Maade krydser denne. Det er jo saadan, at hvis en Repræsentant for et udenlandsk Handelsfirma, der ønsker at sælge sine Varer her i Landet, kommer hertil, skal han søge et Handelspas. Det kan han faa for et Aar og for en vis Pris. Naar han dokumenterer, hvem han er, og hvem han handler for, kan han faa dette Pas, rejse rundt i Landet i et helt Aar, blot maa han, saa vidt jeg ved, ikke opholde sig mere end tre Maaneder hvert Sted. Denne Mand kan godt være politisk Emigrant og komme ind paa et saadant Handelspas og blive ved at leve paa et saadant Handelspas med Arbejdstilladelse paa det. Jeg synes, at der her er en vis Skævhed, som man skulde se paa, for saa vidt som man lægger nogen Vægt paa at behandle disse Forhold med Ligelighed, saa Afgørelserne ikke vækker Forundring hos de Mennesker, der ser Resultaterne.

Jeg skal hermed anbefale det foreliggende Forslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde, at dette Lovforslag betød, at nu var det igen Jagttid paa fredelige Mennesker. Jeg vil gerne tillade mig at forespørge det ærede Medlem, om han mener, at Loven vil blive brugt her i Landet til Jagt paa fredelige Mennesker.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at han i Modsætning til mig stemte for Loven i det Haab, at det snart maatte være forbi. Jeg vil bede det ærede Medlem om at paa-vise, hvor jeg har sagt eller forudsat, at det var ønskeligt, at disse Tilstande skulde ved-vare. Den Mand, der siger til en anden: Du er syg, min Ven, og det varer længe, inden du bliver rask, han har ikke dermed sagt: Det glæder mig, at du er syg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Jeg er bange for, at det ærede Medlem Hr. Pürschel faar ondt ved at paa-vise, at jeg hentydede til det ærede Medlems Udtalelser med den Hensigt at sige, at det ærede Medlem med sine Ord udtrykte et Haab om, at denne Tilstand vilde vare ved. Det laa slet ikke i mine Udtalelser, det vil det ærede Medlem ikke kunne hævde, men jeg reserverede mig dog over for det ærede Medlems Udtalelse om, at denne Tilstand rimeligvis vilde være af større Varighed, end man antog, hvorfor det ærede Medlem mente, at man godt kunde lade denne Lov gælde, indtil man en Dag under fredeligere Forhold kunde lade den falde. Over for dette lidt pessimistiske Syn paa Udviklingen tillod jeg mig at udtrykke det smukkere Haab, at disse Forhold snart vilde faa en blidere Afslutning end den, det ærede Medlem Hr. Pürschel ser hen til.

Maa jeg dernæst sige i Anledning af mine Ord om Jagten, at i Forhold til de frie Tilstande, vi levede under før Verdenskrigen, da man rejste fra Land til Land og slog sig ned, hvor man vilde, og hvor man kunde ernære sig redeligt ved sit Arbejde, da er disse Forhold, vi og andre Lande er inde i, med den Kontrol, vi fører med fremmedes Ophold hos os, med de Vanskeligheder, der lægges dem i Vejen, med de Forbud, vi nødvendigvis nedlægger mod deres Tilstedeværelse og deres Erhverv hos os; en Jagt paa Mennesker. Det var sagt i Forhold til de Tilstande, vi tidligere var vant til at leve under, og i Forhold til de Tilstande, som vi fra vor Side haaber snart kommer igen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det var jo en Udvikling af Relativitetsteorien, vi hørte her, for man kan jo ikke nægte, at det bliver vanskeligt at faa fat paa Meningen (Afbrydelse). Det var det ærede Medlem Hr. Rager, der rykkede sin Partifælle til Undsætning. Det maa staa galt til. Men det bliver lidt vanskeligt at faa fat i Meningen, naar det ærede Medlem nu erklærer, at naar han sagde, at han havde det smukkere Haab, at det snart maatte være forbi, og jeg var i Modsætning dertil, saa var det slet ikke Meningen dermed at sige, at jeg haabede, det skulde fortsættes, selvfølgelig ikke. Det forstaaar jo enhver, i hvert Tilfælde, naar man har hørt det ærede Medlems Tale her i Dag, at i Fremtiden skal vi tage Ordene i en lidt anden Betydning, naar han bruger dem; end naar de normalt bruges.